

Pioner en l'art del paisatge fonedís

Barraca exposa una selecció de la seva obra a l'Espai Eat Art de Banyoles per finançar 'Els colors del blanc'

La pel·lícula reivindica la transgressió de l'acció plàstica volgudament efímera de tenyir la neu

El gener del 1985 va nevar a Banyoles. Jordi Bosch, Barraca, va veure en aquell llençol blanc que cobria l'hort de casa seva, a la Puda, la tela perfecta per pintar. Acabava de néixer la nivopintura, un nou llenguatge plàstic batejat així pel crític d'art Jaume Fàbrega, que el va acompanyar al Pas de la Casa per fer "una acció plàstica volgudament efímera", remarca Barraca, ja que necessita tant la neu, com a suport, com la fotografia i l'enregistrament audiovisual per existir com a obra d'art.

Una selecció de la seva obra, una antologia condensada dels 44 anys de carrera artística lligada a la carrera d'alpinista, s'exposa fins al 9 de desembre a l'Espai Eat Art de la Fundació Lluís Coromina a la plaça Major de Banyoles, amb l'objectiu de finançar la pel·lícula Els colors del blanc, de Nil Pagès i Martí Colomer. El film reivindica l'art land pioner i dut a terme per un artista de Banyoles i que, des d'aquell embrió a l'hort, ha estès als Alps, als Andes i a l'Himàlaia. És un "art terrestre en tota la dimensió del concepte i anterior a l'obra de Becks", destaquen Ramon Folch i Josepa Bru en una publicació de la Fundació Fita. "Acolorir pendissos nevats és un gest agosarat", hi afegeixen. No només perquè "tenyir la neu amb colors exaltats és una profanació que només l'art pot justificar", contrariant així el valor més apreciat de la neu, sinó que també és una "contaminació" al medi ambient, efímera i redimida per l'art, "tenint en compte que ve d'un artista posseït per la devoció muntanyenca" com és Barraca.

La pel·lícula inclou una nova acció de nivopintura de Barraca: a Fronteres s'han resseguit els límits dels mapes amb creus vermelles. L'abril del 2022 van filmar aquestes divisions imposades, des de la Portella de Mentet fins al Pic de la Dona, a la banda catalana del que va separar el Tractat dels Pirineus. Barraca assenyala que amb la nivopintura "atempta" contra la natura de manera fugaç, generant, però, unes emocions plàstiques per a la reflexió. A Fronteres s'evocuen així els murs, reals o inventats, que ens imposen o ens autoimposem.

Amb la proposta d'un film que li van fer fa ja quatre anys, Barraca, que no ha deixat mai la creació plàstica fins i tot durant la seva etapa de regidor, reconeix que s'ha tornat a apassionar en la represa de la nivopintura. I també pel fet d'exposar a la seva ciutat després d'una llarga absència. Entre algunes de les peces que es poden adquirir per contribuir a finançar la pel·lícula, hi ha el concepte de bobina pintada que va presentar a la fira ARCO de Madrid el 1986. L'any passat va començar a pintar un rotlló 25 metres de paper que ara es pot comprar a pams. També els icònics llapis Staedler exposats el 1982 a la plaça Major. A més de les escultures, hi ha una sèrie de quadres de petit format amb els colors groc i negre, identitaris de la marca, d'inspiració brossiana.

Barraca té un afecte especial per No guixis la paret, d'un blau ceruli, trencat per negres, i inspirat en les guixades que la seva filla Mar feia de petita. El blanc també hi és present, en l'exposició. Amb l'imponent Desforestació, un blanc amb gruix, granulat, amb relleu, com si fos neu immaculada que poguessis tocar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 19-11-2023, Pàgina 6

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2356769-pioner-en-l-art-del-paisatge-fonedis.html>